

MÉREGTELENÍTŐ

2017.04.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nehezen szólalok meg, mert nagy meghatódottság, de nagy Békesség is van a lelkemben. Ezt igyekszem kifejezni a címlap képével: egy háborítatlan vízen egy üres hajó. Egy mondatot teszek mellé: „Én emberek halászává teszek Benneteket.”

Ő mondta ezt, aki azért jött erre a földre, hogy embereket halásszon, és megtanítsa bennünket is halászni. Akinek szeretetből vállalt halálát ünnepeljük a napokban, mely az Örök Élet ígéretével teljes.

Miért a meghatódás? Nagy veszteség ért engem és sokunkat. „Haza térhetett” valaki közülünk, akit 42 éve mondhatok barátomnak, mesteremnek, kísérőmnek. Az Ő élete elejétől a végéig ebben a feladatban telt. Odaadta magát mindenestől a Szeretetre.

Ez volt a Hivatása. S ami a legszebb: még agóniája is ezt tükrözte. Sok halált láttam, mindig megérint. Az Ővé példa lett számomra. Mert követte a Mesterét, úgy viselte az utolsó hét szenvedését, hogy panasz, jaj-szava nem volt. Pedig mindvégig tiszta tudattal rendelkezett. Az utolsó napon, míg mellette ültem, valamit igazítani kellett rajta, s a művelet végén megkérdeztem: Jól van így? És felelte, nagyon jól van. Én fájdalommal elmosolyodtam, így hogy lenne jól? Akkor nagyra nyitott szemmel nézett rám, nyomatékkal mondta: „Minden nagyon jól van így!”

S aznap éjszaka haza térhetett. Számomra ez lett egész életének az összefoglalása: S most átadtam Neked is, Olvasó.

Van szenvedés, van Halál. De bízhatunk az Örök Életben, az Örök Boldogságban! Minden nagyon jól van így!

ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPET KÍVÁNOK!

P.M.

„...Aktív és passzív élet!! Amint az életrevaló legény hívja a táncba a lányt, ugyanúgy Jézus is bátran megszólítja a tanítványait, hívja őket: "Gyertek, emberek halászává teszek titeket!" A meghívottak ott hagyják a halász-hálót, a vámasztalt, mindent, és az eke szarvára téve a kezüket mennek, hátra sem néznek!!

Sajnos a mai Egyház inkább a sarokban ülő, petrezselymet áruló vénleányhoz hasonlít, aki várja, hogy jöjjön fehér lovon a szent, jólfésült keresztény, aki áhítattal hallgatja az ő panaszait, amiért oly kevesen kérik őt fel táncra!

Adná Isten, hogy betöltsön Jézus Krisztus bátorsága, dinamizmusa, hogy merjük az evangélium örömeivel megszólítani a fiatalokat, ne a botrányok-tól féljünk, hanem Istenben bízunk! Higgyünk a mindmáig munkálkodó élet Urában!!” (Böjte Csaba)

Hajnal Gábor: Ragyogás

Csak állsz... A hajnal aranyfolyamából
kikél a nap és eged peremét
átlépi lassan, fénylő reszketése
már küldi hozzád édes melegét.

Csak állsz; a nap, mint csodás tűzmadár fenn
– hogy lélekedet szinte elakad –
egyetlen szárnycsapással most felröppen
a láthatár fölé, és kiszakad

melledből a felujjongó kiáltás
és megfordulsz, mert tovább nem bírod
a fényt, amely megtölt most csordulásig,
és bolond örömdben szólítod

a dombokat, hol gyenge hóvirágok
mosollyal ébrednek s a piros ég
oly boldogsággal fogadja a reggelt,
hogy ragyog tőle az egész vidék.

Én lelke, mit csinálsz e nagy tavaszban,
mely végre hozzád is most beköszönt?!
Káprázva nézel, alig bírod terhét
az örömnak, mely hirtelen előnt.

Árvai Emil: Most csendre vágyom

Most csendre vágyom - de magamban is,
hol gondolatoknak már zaja nincs.

Kérdéseimet is csendre intem,
halk, szelíd hangot keresek éppen.

A találkozás csendjére vágyom:
a Mindenható, hogy rám találjon.

A fiú

Egy vagyonos ember és a fia ritka festményeket gyűjtött. Gyűjteményükben Picassótól Raffaellóig sok híres művész alkotása megtalálható volt. Kitört a háború, és a fiú katonának állt. Bátran harcolt, míg egy csatában életét vesztette, amikor egy társa életét próbálta megmenteni. Értesítették édesapját, aki mély gyászba esett egyetlen fia elvesztése miatt.

Körülbelül egy hónappal később, éppen karácsony előtt, zörgettek az apa kapuján. Az ajtóban egy fiatalember állt, kezében nagy csomaggal.

„Uram, ön nem ismer engem” kezdte a fiatalember. „Én vagyok az a katona, akiért az ön fia az életét adta. Sok életet megmentett azon a napon. Éppen engem próbált fedezékbe vinni, amikor a halálos találat érte. Gyakran mesélt Önről és a gyűjteményükről.”

A fiatalember a kezében lévő csomagot a férfi felé nyújtotta: „Tudom, hogy nem sokat ér. Nem vagyok valami nagy művész, de azt hiszem, a fia is azt akarná, hogy ez az öné legyen.”

A csomag a fiú portréját tartalmazta, amit bajtársa festett róla. Az apa könnyekig hatódva meredt a képre, ami meglepően jól ábrázolta fiát. Miután összeszedte magát, felajánlotta, hogy fizet érte.

„Szó sem lehet róla! Ezt ajándéknak szántam, bár tudom, hogy soha semmivel nem leszek képes visszafizetni, amit a fia értem tett!”

Az apa felakasztotta a festményt a falra, gyűjteménye többi darabja közé, és ha látogatója érkezett, ezt a képet mutatta meg elsőként, minden mestermű előtt.

Amikor meghalt, a gyűjteményt aukcióra bocsátották. Sok gazdag, befolyásos ember gyűlt össze az árverésen, abban reménykedve, hogy megszerezhetnek egy-egy ritkaságot.

A kikiáltópulthoz közel egy állványon a fiú arcképe állt. A kikiáltó kalapácsával jelt adva megszólalt: „Az árverést a fiú arcképével kezdjük. Ki ad érte 100 dollárt?” A teremben csönd volt. A hátsó sorból valaki bekiabált: „A híres festményekre vagyunk kíváncsiak! Ez a kép senkit nem érdekel!” A kikiáltó azonban folytatta. „Ki ajánl 100 dollárt a képért?” Egy türelmetlen hang bekiáltott. „Nem ezért jöttünk! A Rembrandt-ot és a Van Gogh-ot akarjuk látni! Kezdje már el az igazi árverést!” A kikiáltó azonban rendíthetetlen volt. „A fiú. Kinek kell a fiú?” Végül egy hang megszólalt a terem hátsó sarkából. A családnál hosszú ideig szolgáló kertész volt az. „Tíz dollárt adok a képért.” Szégyenkezett egy kicsit, de többet nem kínálhatott szerény vagyonából. „Tíz dollárnál tartunk. Ki ad érte húszat?” folytatta a kikiáltó. „Adja oda neki tízért és lássuk végre a mestereket!” kiáltották többen is. „Tíz dollárnál járunk. Ki ajánl húsz dollárt?” A teremben ülők egyre nyugtalanabbul és türelmetlenebbül feszengtek székeiken. Nem ezért a képért érkeztek az árverésre. „Először, másodszor, senki többet harmadszor. A kép elkelt tíz dollárért!” A kikiáltó az asztalra csapott a kalapáccsal, majd bejelentette: „Az árverésnek vége.”

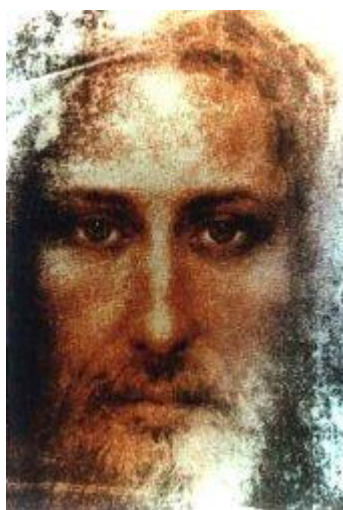
„És mi van a festménnyel?” kiabálták többen is. „

Sajnálom,” válaszolta, „az árverés befejeződött. Amikor megbíztak az aukció levezetésével, tudomásomra hozták az elhunyt végrendeletének titkos záradékát, amit csak most árulhatok el. Megbízásom kizárólag a fiú képének árverésére vonatkozott. Aki azt megvásárolja, azé a többi festmény is. Aki megvette a fiút, mindent örököl!”

Isten Fia meghalt értünk 2000 évvel ezelőtt.

Csakúgy, mint a kikiáltó, Isten is ezt kérdi tőlünk:

„Kinek kell a Fiú?” Akié a Fiú, azé minden.

Frank Orsolya: Nevelj embert a gyermekedből!

Édesapám mindig azt mondogatta: a gyermek isten áldása a házon. Ezt éreztem minden szavából, mozdulatából, hangsúlyából. De ez azt is jelentette: a gyermeket nevelni kell.

A mosogatás volt az egyik visszatérő feladatomban. Máig látom, ahogy begömbölyítette az ujját, úgy mondta: - Gyere csak egy kicsit! És a poharat a kezébe fogva odavitt az ablakhoz: a fényénél mutatta, hol maradt maszatos az üveg. Akárhányszor újra kellett mosogatnom. Minden négyzetcentimétert végigsúrolni és tisztára öblíteni. Ma már azt mondom: az erkölcsi nevelésem javarésze a mosogatáson keresztül történt. El is mondta sokszor: amit az ember csinál, azt csinálja rendszeresen. Nagyon utáltam néha, amilyen könnyörtelen tudott lenni pohár-ügyben, de az apámat nem zavarta, ha utálom őt ilyesmikért: tudta, hogy ez kell ahhoz, hogy embert neveljen belőlem, és ez az igazán fontos, nem az, hogy én a nap minden percében szeressem őt.

A nevelés – munka, feladat, kötelesség, művészet. Sosem szabad elfelejtenünk: felnőttest nevelünk. Sokan azt hisszük ma: azon kell dolgoznunk, hogy a gyermekünk boldog legyen, maximálisan jól érezze magát. Pedig ez csak a nevelés egyik fele.

Minden szülői működésnek két oldala van: a gondoskodás és a szabályozás. A szabályozó aspektus azt jelenti: a gyermekkel teszünk rosszat, ha nem formáljuk őt; ha nem tanítjuk meg alkalmazkodni, lemondani, kompromisszumot hozni; ha nem tanítjuk meg dolgozni, nagy levegőt venni és alázattal alávetni magát a feladatnak; ha nem tanítjuk meg - mindennek fölött - arra, hogy erőfeszítést tegyen.

Ha körülnézünk a világban, látjuk: minden komoly teljesítmény mögött, amit az ember elért, komoly erőfeszítés van, önsanyargató, fegyelmezett tanulás alkalmazkodás, munka. Aki remekül eljátszik egy szonátát a hegedűn, az évtizedeken át naponta órákat gyakorolt, apró kövecskékből építette föl hatalmas, végül spontánnak tűnő hangszeres tudását. Aki betegeket gyógyít, éveken át tanult át éjszakákat és nappalokat; fegyelmezetten és önsanyargatón építette a tudását onnantól, hogy hatévesen megrajzolta az első karikát a füzetébe odáig, hogy idegen nyelven, külföldi egyetemen orvostudományi szakvizsgát szerzett. Ez az emberi faj csodája: a tanulási képesség, a végtelen kiművelhetőség. Aki felépít egy házat, aki megépíti a gépeket, amelyek a kényelmünket szolgálják, aki megtermeli a növényeket, állatokat, amelyeket megeszünk, hogy az életünket adják, évek során át tanulta mindennek a módját, edzette, építette tudását, erejét.

Nem csak az tekinthető elhanyagolásnak, ha a gyermekkel nem foglalkozunk. Az is elhanyagolás, ha lusták vagyunk nevelni, ha nem állítunk elé feladatokat, nem vezetünk be az életébe szabályokat és nem követeljük meg, hogy egy sor jó szokást magáévá tegyen. Nem nevelünk embert, ha nem magyarázzuk el a 6-10 éves gyerekeknek, hogy a háztartás egy végeérhetetlen folyamat, amely állandó munkát igényel és az az élet rendje, hogy akik egy háztartásban élnek, megosztják ennek terheit... Elmondhatjuk: minden gyermek választhat egy-két feladatot, aszerint, ki mit vállal szívesen. Az autóból bepakolni a szatyrokat a konyhába, vagy a szemetet kivinni, vagy a mosogatógépből mindent a helyére pakolni, vagy a ruhákat kitergetni... Választhat kedvére - de együtt működtetjük az életünket. Nem nevelünk embert, ha nem tartunk ki amellett – kedvesen, rugalmasan, viccesen, de fáradhatatlanul – hogy hazaéréskor a cipőt a helyére tesszük, hogy kezet mosunk. Nyilván: a feladat mérve legyen arányban a gyerek életkorával, iskolás kor előtt még minden játékos és gyakorló jellegű. Az iskolás is fokozatosan kapja a terhelést. De az nem lehet kétséges, hogy a gyerekek csapongó ösztönös viselkedését kedvesen, de mederbe kell terelni és el kell kezdeni építeni, formálni.

Az ember csodákra képes. Találmányokat alkot, értéket teremt, rendszereket működtet. De csak akkor képes a csodákra, ha kiműveli és tökéletesíti magát. A spontán tehetség nem elég: az csak nyersanyag. Minden teljesítmény munkát igényel; és a szülő is munkát végez, amikor nevel, amikor megformálja a leendő felnőttet.

Könnyű a gyereket szeretni. Könnyű ölünkbe ültetni, az arcunkon érezni pihés kis fejét, és mesét olvasni neki. Könnyű, csodálatos, és elengedhetetlen a lelke és szelleme építéséhez. Könnyű „legeltetni” a játszótéren,

könnyű megengedni neki, hogy játsszon. Könnyű és fontos is. De nehezebb odaülni a gyerekeink közé, amikor játszanak, a nézeteltéréseiket időben elkapni, és megtanítani őket, hogyan rendezzük kulturáltan az ilyesmit.

Nehéz leülni az elsős-másodikos mellé, és türelemmel, kedvesen, de határozottan megtanítani, hogy a leckét megírjuk, a táskát bepakoljuk, a másnapi ruhát kikészítjük, és utána megyünk játszani. Nehéz huszadszor is „szerződni” a nyolcévessel, milyen feladatot vállal és hány percet legózik még, mielőtt leviszi a szemetet – könnyebb leszaladni azzal a vacak zsákkal a kukáig.

Könnyű vacsorát főzni és közben kiabálni, hogy „csináld már meg a leckét” – nehezebb délelőtt megfőzni, és délután leülni a gyerek mellé, hogy segítsünk, ha nem világos, mi a lecke vagy hogyan kell megcsinálni. Könnyű felkapkodni utána a szennyest és nehéz elérni, hogy betegyje a szennyesládába. Pedig ha kedvesen, humorral, türelemmel, abbahagyva, majd újrakezdve, de el tudjuk érni, hogy kamasz gyerekünk elvigye a saját szennyesét a helyére, azzal az ő későbbi házasságát védjük, és ha elnézzük, hogy széthagyjon mindent, a saját gyermekünk leendő házasságát ássuk alá.

Ez nem jelenti, hogy a gyerek életét folyamatos rendszabályozással és utasítgatással tegyük pokollá. Ez nem felhatalmazás az örökös egzecíroztatásra, mert az a végsőkig rombolhatja a kapcsolatot, és menekülésre ösztönözheti a serdülőt. Azt jelenti, szövetségesként, kedvesen, józanul a kezdetektől megtanítjuk, mik azok az ésszerű szabályok és folyamatok, amelyek nélkül az élet nem működik. A szabály legyen kevés és ésszerű.

Nevelni munka, nevelni nehéz. Fegyelmet igényel, tervezést, időbefektetést, átgondolást, tanulást. Akár kemény önismereti munkát is: miben kell újat tanulnom, ahelyett, amit a szüleim velem cselekedtek?

De ha állandóan arra gondolunk, hogy ez a gyermek nemsokára felnőtt lesz, ember lesz, hogy ezer meg ezer családban ezer meg ezer gyerek nevelkedik így, és ők lesznek ennek a társadalomnak a derékhada, ők hordják majd a hátukon a társadalmat amikor mi öregek leszünk, akkor belátjuk, milyen fontos, hogy kibontakozott, képzett, jól teljesítő, felelősségteljes, megbízható felnőtté érjenek majd, aki ugyan megőrizte az alkotó lendületét, kíváncsiságát és kreativitását, de megtanult terhet hordozni is, felelősen dönteni, árnyaltan véleményt alkotni és kifejezni, együttműködni, kulturáltan konfliktust kezelni.

Ezeket a készségeket mind a gyerekkorban plántálhatjuk belé kicsinyeinkbe születésüktől huszonéves korukig.

...Nevelni öröm, feladat, felelősség, művészet – gondoljuk végig, milyen felnőttet szeretnénk nevelni gyermekünkéből, és ez mit jelent a mai, mindennapi életünk legapróbb, hétköznapi mozzanataira vonatkozóan. Hogy majd ha átadjuk a stafétát, elégedetten nézhessünk végig gyermekeinken: embert neveltem, büszke lehetek rá.

Böjte Csaba az Olimpiáról

Annak ellenére, hogy az általam is negatívumnak tartott kishitűség, félelem győzött, mégis örvendek, hogy a felelős döntéshozóknak volt bátorsága feladni egy időre az Olimpia álmát! Az ország politikusainak bölcsességét dicsérem, mert bármennyire fájdalmas is ez a döntés - s ezt mindenkinek tudnia kell - az olimpiánál nagyobb érték mellett döntöttek az államférfiak, a nemzet egysége, integritása mellett!

Minden bölcs emberrel együtt vallom, hogy az ország nagyjainak ma nem a stadionokban kell diadalmasan a zászlót magasba emelni, hanem a családjainkban, falvainkban, városainkban kell a pozitív gondolkodást, életigenlő, jókedvű, vidám, szolidáris szemléletet győzelemre vinni! Nekünk nem legyőznünk kell egymást, hanem meggyőznünk mindenkit arról, hogy összefogással, szorgalmas tanulással, becsületes munkával, a dobogó legmagasabb fokára állhatunk! S ha ez így lesz, akkor ma nem egy szép álom hullott a porba, hanem egy még szebb álom született!!

Egy életünk van!

Az olimpiát meghirdető ősi görögökkel vallom az egyetlen emberhez méltó célt: múld felül önmagad! Mint keresztény ember, Istenre figyelve tudom, hogy a teremtés hajnalán, még a bűnbeesés előtt Istenünk egyetlen parancsot adott: Szaporodjatok sokasodjatok, és hajtsátok uralmatok alá a földet! Épp ezért vallom, hogy az olimpiánál nagyobb cél ma, meggyőzni a fiataljainkat, hogy merjenek élni, álmodni, küzdeni és győzni! Egy kedves lánynak, botladozó rímekkel verset írni, akár más kertjéből is virágot vinni, pironkodva, dadogva szerelmet vallani, jó, csodálatos! Családot alapítani, kacagó, aranyos gyermekeknek életet adni, kitartó türelemmel őket felnevelni, mindenre, mi számunkra fontos, szépen, nyugodtan megtanítani, ez gyönyörű, emberhez méltó feladat! Gyermekeinkkel megértetni, hogy fürkészni a világ titkait, lépésről-lépésre bebarangolva felfedezni annak minden zugát, szegletét, egyszóval tanulni és általa lassan bölcs emberé válni jó dolog!

Értessük meg kortársainkkal, ahogyan a vadász számára a zsákmány nem csak élelem, hanem trófea is, a bölcs, kitartó munka nem csak megélhetés, hanem boldogságot jelentő élet, ajándék, áldás is! Igen, az emberiség kínzó kérdéseire a válasz a te vállalkozásod legyen! Bízzál Teremtődben, aki jó pedagógus, és erődöt meghaladó feladatot nem bíz rád! Van megoldás, jó testvéreként együtt haladva lassan felnövünk oda, hogy a Kárpát medence nagy családunk otthona lesz, s akkor majd mindannyiunk örömeire megrendezhetjük az olimpiai játékokat!

Mert az Olimpia egy ünnep, a világot és önmagát meghódító, szeretetben kiteljesedő ember diadalmas ünnepe!!

Serfőző Simon: Elmegyek

**Ne mindig a földön járjak,
elmegyek a fákra ágnak.**

**Állok tetőre kéménynek,
füstjével az égig érjek.**

**Esőnek is elállhatok,
hadd fürödjenek az árkok.**

**És ha szélnek is elmegyek,
szárnyasulhatnak a lelkek.**

**Állok aztán Napnak, Holdnak,
édesanyámnak ragyogjak.**

Bálint Ilona: Csak addig menj haza...

**Csak addig menj haza, amíg haza várnak,
Amíg örülni tudsz a suttogó fáknak,
Amíg könnyes szemmel várnak haza téged,
Amíg nem kopognak üresen a léptek...**

**Csak addig menj haza, amíg haza mehatsz,
Amíg neked suttognak a hazai szelek.
Hajad felborzolja, ruhád alá kapnak,
Nem engednek tovább, vissza - visszatartnak!**

**Két karod kitárva - ahogy a szél is neki fut a fáknak
Vállára borulhatsz az édesanyádnak!
Elmondhatod neki a JÓT, de a rosszat el ne mondd!
Ne tetézd azzal nagy kazlát a gondnak!**

**S ha majd az a ház már nem vár haza téged,
Mikor üresen kopognak a léptek,
Amikor a nyárfa sem súgja, hogy várnak,
Akkor is majd vissza, haza visz a vágyad...**

**Amíg azt a kaput sarkig tárják érted,
Amíg nem kopognak üresen a léptek,
Csak addig menj haza, amíg haza várnak,
Míg vállára borulhatsz az... ÉDESANYÁDNAK!**

Gondoltál-e valaha így rájuk?

Michel Quoist: A pap vasárnap esti imája

Uram, ma este egyedül vagyok. A templomban lassan elült a zaj.
Mindenki hazatért. Én is hazajöttem,
Egyedül.

Menet közben talákoztam a délutáni sétálókkal.

Egy mozi előtt haladtam el, honnét a tömeg kifelé özönlött,
majd utam a kávéház előtt vitt el, amelynek teraszán a vasárnap estét
próbálták fáradtan még megtoldani páran.

A járdán játszadozó gyermekekbe botlottam,
Virgonc kis kölykökbe;

Mások gyermekei. Az enyéim nem lehetnek soha.

Íme, előtted állok, Uram.

Egyedül.

Terhes a csönd, és nehéz a magány.

Harmincöt éves vagyok, Uram,

A testem éppen olyan, mint másé.

Két kezem van a kemény munkára, s a szívem szeretet után vágyik,

De én mindezt neked adtam, Mert szükséged volt rám.

Mindent neked adtam...de ma mindez nehéz...

Nehéz Neked megőrizni a testet, amely ma más
testnek kínálná fel magát.

Nehéz mindenkit szeretni, és önmagamnak senkit meg nem tartani.

Nehéz melegen megfogni egy kezét,

anélkül, hogy azt önmagamnak örökre megtartanám.

nehéz felébreszteni a szeretetet, - és mégis teljesen csak a Tiéd maradni...

nehéz mindenkinek mindene lenni,

– és önmagam számára csak semmi és senki.

Nehéz olyannak lenni, mint a többiek,

– és a többiek közt mégis más maradni.

Nehéz mindig csak adni, és soha nem kapni senkitől semmit.

Nehéz mindig máshoz közeledni, ha nem közeledik felém soha senki.

Nehéz mások minden bűnét, terhét hordani,

amikor nemet mondani nem szabad soha.

Nehéz örökké mások titkát őrizni,

ha a magunkét nem oszthatjuk meg soha senkivel.

nehéz mindig mást bátorítani, segíteni,

ha mi magunk soha nem lassíthatjuk le a lépteinket.

Nehéz mindig a gyöngéket támogatni, ha önmagunk senki vállára

nem támaszkodhatunk.

Nehéz egyedül lenni, egyedül mindenki előtt.

Egyedül a Világ színe előtt, a szenvedés előtt,

a halál előtt, és a bűn előtt.

**Nem vagy egyedül, fiam.
Én veled vagyok, mert én te vagyok.
Szükségem volt a te emberségedre,
hogy Megtestesülésemet
és Megváltásomat tovább folytassam.
Öröktől fogva választottalak, mert szükségem van rád.
Szükségem van a kezedre, hogy továbbra is áldhassak,
Szükségem van az ajkadra, hogy tanításomat hirdethessem,
Szükségem van a testedre, hogy szenvedjek továbbra is,
Szükségem van a szívedre, hogy szerethessek továbbra is.
Szükségem van rád,
hogy üdvözítő munkámat tovább folytassam.**

Maradj velem fiam...

Előtted állok, íme, Uram.

Íme, a testem,

Íme, a szívem,

Íme, a lelkem!

Tégy elég nagygyá, hogy felérjek a Világ magasáig,

Erőssé, hogy terhét bizton hordozhassam,

tisztává, hogy ölelhessem anélkül,

hogy lekötném önmagamnak.

Tégy találkozások helyévé, de csak átmenetileg;

Végeláthatatlan úttá,

amelyen senki meg nem áll,hol emberit nem talál,

s Feléd siet tovább.

Uram, ma este, amikor már minden csöndes,

és csak a szívemben érzem a magány keserű marását,

Amikor az emberek gondja emészti lelkemet,

és én képtelen vagyok kielégíteni őket,

Amikor az egész világ nyomorúsága

és bűne nehezedik a vállamra teljes súlyával:

újra IGENT mondok Neked.

Nem könnyű kacagással, hanem csöndes,

alázatos, tudatos elhatározással,

Színed előtt egyedül,

Uram,

a békés esti csöndben.

Az imáról – Jálics Ferenc könyvei alapján

Az ima érintkezés Istennel, értelmünk és szívünk felemelkedése Teremtőnk-höz. Ez részben emberi tevékenység, de isteni is, mivel a kapcsolatot Isten kezdeményezi, majd fenntartja. Az élet gyakran maga is imádság és sok tevékenységünk egyidejűleg imádság is, ennek ellenére többnyire azt értjük ima alatt, amikor a figyelem kizárólag Istenre irányul.

A kötött imádság

A gyermek első lépéseit a megtanult imádság képezi. Még nem tudja, mit mondjon Istennek, de a megtanult szavakkal kifejezi azt, amit mondania kellene. Ilyen módon vágyak, érzelmek és keresztény magatartás ébred benne.

De imákat nemcsak gyermekek mondanak. A liturgia, amit közösségben végzünk, tele van imákkal. Ezeket együtt elmondva szívünk egyszerre emelkedhet Istenhez.

Imáinkban legtöbbször kéréssel fordulunk Istenhez – ezzel beismerjük saját kicsinységünket, elismerjük az Ő nagyságát és kifejezzük bizalmunkat Iránta. Ajánlatos azonban ezeket felajánlással kiegészíteni, melyekben fájdalmainkat, örömeinket, szolgálatunkat Neki szenteljük. Az ilyen ima Istenhez való kapcsolatunk súlypontját saját magunkról egyre inkább Őrá helyezi át. Ez nem a szövegben jelent változást, hanem az imádkozó szívében. Az imádságot és hálaadást tartalmazó imák hasonlóképpen magunkról az Istenre helyezik át a súlypontot.

Az Egyház közös imáit nemes érzelmek sugallták, nagy istenszeretettel írták őket. Ha visszhangot keltenek bennünk, kezdjük átérezni, vagy vágyakozunk rá, majd lassanként azonosítjuk magunkat velük. Hogy összhangba kerüljünk velük, fontos az imáink kiválasztása. A szövegnek ugyanis önmagában nincs értéke, csak amennyiben bensőséges imát tud előidézni. Ellenkező esetben ugyanis az ima gépiessé, külsőségessé válik.

Az ima értéke a szavakra és jelentésére összpontosított figyelemtől függ. Ha nem jutunk el mély összeszedettségre, ne imádkozzunk hosszan. Többet ér, ha napjainkat rövid imákkal hintjük tele, hiszen az a fontos, hogy az ima segítsen az Úr felé emelkedésben. Ha ezt a szerepet nem tudja betölteni, fölösleges hosszú imák elmondására kötelezni magunkat.

Az imádságokat nemcsak elmondani, de énekelni is lehet, ami megkönnyítheti az érzelmi átélést. Ha az ima elmélyül, áhítattá válik, amely a szív tisztelettel és szeretettel teli érzelme Isten iránt. Ekkor a figyelem már kevésbé kötődik a szavakhoz, amelyek csak kísérik azt, amint az Úrra összpontosít.

A következő lépcsőfok az áhítatnál nagyobb belső összeszedettség szintje.

Az evangélium alapvető üzenete, hogy Isten közeledett hozzánk és tudtunkra adta, hogy a hozzá vezető út ugyanaz, mint amelyik embertársainkhoz vezet. Ez nemcsak egy általános elfogadást, hanem a kapcsolatok minőségét is jelenti. Pl. egy ember befogadása lehet szeretet-teljes, de történhet kegyet

gyakorló módon vagy belső visszautasítással. Az emberi kapcsolataink, a közösségbe való beilleszkedésünk tehát Istenhez való viszonyunk hőmérője is.

Ha Istennel szoros kapcsolatban vagyunk, az azt jelenti, hogy az emberiséget, sőt az egész teremtést is a magunkénak érezzük. A személyes kapcsolatok, a szociális érzék és a természet szeretete alapján tehát Istennel való kapcsolatunkat is megítélhetjük. Ez viszont önmagunk elfogadásáról is szól. Ha ugyanis nem fogadjuk el magunkat, elítéljük Istent, mert nem olyanak teremtett, mint kellett volna, tehát jóságában, szeretetében kételkedünk.

A lelkiismeret-vizsgálat célja emberi életünk vallási dimenziójának észrevétele, értékelése.

Az elmélkedés

A Szentírást olvasás, tanulmányozás vagy elmélkedés céljából lapozhatjuk. Az első a megismerést, a szövegben történő folyamatos előrehaladást jelenti, a második a tökéletesebb megértésre irányul, amelyhez nyelvészeti és régészeti ismeretek, szövegmagyarázatok is szükségesek, a harmadik lényege pedig a leírtak és a saját életünk közötti kapcsolat felismerése. Ha megtaláljuk a sorsunkra vonatkozást, az evangélium megvilágosít, ugyanakkor az életünk közelebb visz minket az evangéliumhoz, amennyiben rámutat, mennyire örök jelen az.

Ha megtaláltuk a kapcsolatot, meghihetve az Úrhoz fordulunk, mert új fényben látjuk az életünket. Amikor a párbeszéd véget ér, visszatérhetünk a szöveghez, melyen egy másik szempont alapján gondolkodhatunk.

Az elmélkedésnek másik módja, ha visszagondolunk életünk bensőséges imával töltött pillanataira.

Beszélgetés az Úrral

Amikor imánk életünk valóságából indul ki, saját szavainkkal próbáljuk érzéseinket, gondolatainkat az Úr elé tárni. A szép szavak helyett őszinteségre törekszünk, hiszen felismerjük, hogy nem kizárólag a jószándék, fennkölt vágyak vagy büntudat tölt el bennünket, hanem az is amilyenek nem szeretnénk lenni. Ha ezt is Isten elé visszük, ez utat nyit a megtisztulás felé.

A világ egyre gyorsuló ritmusban él az emberi fejlődés folytán, de ezt a ritmust egyre nehezebben tudjuk elviselni, ami egyre nagyobb feszültséghez, egész lényünket átjáró izgalomhoz vezethet. A feszült ember nem megértő, túl érzékeny, fél, hogy megsértik, támad, vagy elzárkózik. Rendszeresen túl sok mindent tesz csak azért, mert menekülni akar saját problémáitól. A test - mint egy akkumulátor - felveszi és tárolja a különböző környezeti és pszichikai hatásokat, de befogadóképessége csökkenése során meg is betegedhet. A környezetünkéből, vagy múltunkból származó problémákat fel kell ismernünk, hogy megoldhassuk, de ezalatt a testünket is felhasználhatjuk akkumulátorként a feszültség csökkentésére, levezetésére. Feszült állapotban nem lehet imádkozni. A szabadság, a természetközelség, a sport vagy a relaxáció ezért

az imaéleten is sokat javíthat. Az utóbbit pl. rendszeresen alkalmazhatjuk az imádság elkezdésekor.

Hallgatás – szemlélődés.

Isten lélek, és lélekben kell imádni. Semmi sincs az öntudatban, ami előbb ne ment volna át az érzékeken, csak az öntudat maga. Ez tehát a tiszta lét, ezen a ponton vagyunk Isten kép-másai. Elidőzni a tiszta lélekben, ez a lélekben imádsást jelenti. A néma hallgatásba merülő imádságot egyszerű vagy szemlélődő imának is nevezik és nagy belső összeszedettséget igényel. Tehát ez értelmi tevékenység, jóllehet nem gondolkodás, hanem belső, intuitív megismerés, amely mélyebb, behatóbb a racionális magyarázatok alapján szerezhetőnél. A szeretet tekintetét jelenti, és általa egy új világot fedezhetünk fel, az értelmi béke világát.

A szemlélődés kegyelme az embert a hit és örök élet közti állapotba helyezi, a hiten túl juttatja, mivel nemcsak Isten bizonyosságát, hanem valódi látását is ajándékba adja, bár még nem az örök életben nyerhető tökéletes szinten. Közvetlen hatása, hogy szenvedélyt ébreszt Isten látására.

Már nem a világ vezet Istenhez, hanem most Isten vezet el a világhoz. Itt már nem szolgálatot akarok teljesíteni, hanem egyszerűen csak létezem a világban, amit rajtam keresztül Isten változtat meg: mivel Istentől jövök, szeretetet sugározok szét, csak eszköz vagyok az Ő kezében.

Jézus beszél az imádságban javasolt szegénységről: „Amikor imádkozol, menj be szobádba, zárd be az ajtót, és imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz. És mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.” (Mt.6,6-7) Abban az üres szobában, a lélek mélyén nincsenek érzelmek, csakis a tiszta észlelés. Isten a létünk közepe, aki a lelkünk mélyén lakozik.

Közösségben imádkozni

A fentiek alapján az ima fogalmához hozzátartozik egyfajta magány és az, hogy Istennel kapcsoljon össze. De ez nincs ellentétben azzal, hogy együtt imádkozzunk. „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” – mondja az Úr. (Mt.18,20)

A közösségben rendszerint kötött imák elvégzésére, életünk revíziójára (lelkiismeretvizsgálat), ill. a szentírásról való elmélkedésre van lehetőségünk, vagy az Úrral való közvetlen beszélgetésre is. A legfontosabb közös ima a liturgia, ami a zsolozsmák elmondását, a szentségek és szentelmények kiszolgáltatását jelenti, a csúcspontja a szentmise.

Noé bárkája

Így szólt az Úr Noéhoz:

- Fél év múlva megnyitom az ég csatornáit és addig fog esni, míg a Földet el nem lepi a víz. De szeretnék megmenteni néhány jó embert és minden állatfajból egy párt, ezért építs bárkát!"

Egy villámlás után a tervrajz ott feküdt a földön.

Fél év múlva elkezdett esni az eső, de az Úr legnagyobb megdöbbenésére Noé csak ült szomorúan a kertjében, bárka sehol.

- De Noé, hol a bárka? - kérdezte felháborodva.

- Uram, bocsásd meg nekem, de felmerült néhány igen nagy probléma:

1./ A hajóépítéshez engedélyt kellett kérnem, mert a terveidet nem fogadta el a Hajóépítési Hivatal Műszaki Osztálya, ezért több mérnököt is fogadnom kellett az áttervezéshez.

2./ A szomszédom feljelentett, hogy nem a rendezési tervben megengedett tevékenységet akarok folytatni a kertemben.

3./ Nem tudtam fát szerezni, mert a fülesbagoly életterének megőrzése érdekében fakivágási tilalmat rendeltek el.

4./ Ahogy elkezdtem begyűjteni az állatokat, beperelt egy állatvédő egyesület.

5./ A Katasztrófavédelem közölte, hogy nem építhetem meg a bárkát, amíg nem készítették egy hatástanulmányt az özönvízről.

6./ Ezután konfliktusba kerültem az Esélyegyenlőségi Hivatallal az ügyben, hogy mennyi hátrányos helyzetű kisebbségi etnikumot viszek magammal. Ennek az lett a vége, hogy lefoglalták a félig kész bárkát.

7./ Amikor el akartam hagyni az országot, közölték velem, hogy adótartozásom van, így nem mehetek sehová.

Most úgy ítélem meg Uram, hogy körülbelül még 100 év kell a bárka elkészítéséhez.

Ekkor elállt az eső, és kisütött a nap.

- Úgy döntöttél Uram, hogy mégsem pusztítod el a Földet? - kérdezte Noé bizakodva.

- Nincs rá szükség, - mondta az Úr. - Megoldjátok magatok!

Tudtad-e?

Az amazóniai esőerdő termeli a világ oxigénellátásának több mint 20%-át.

Az Amazonas folyó olyan sok vizet nyom az Atlanti-óceánba, hogy a folyó torkolatától több mint száz mérföldnyire, benn a tengerben, édes vizet lehet meríteni az óceánból. Az Amazonas folyóban lévő víz mennyisége nagyobb, mint a világ ezután következő nyolc legnagyobb folyójáé együtt, és háromszor nagyobb, mint az Egyesült Államok összes folyójának vízhozama.

Az Antarktisz az egyetlen szárazföld bolygónkon, amelyet nem egy ország birtokol.

A világon lévő jég kilencven százaléka borítja az Antarktiszt. Ez a jég egyben a világ teljes édes vízkészletének 70 %-a. Lehet, hogy furcsán hangzik, de alapjában véve az Antarktisz sivatag. Az átlagos évi teljes csapadék nagyjából két hüvelyk. Bár jég borítja (0,4%-a kivételével jég), az Antarktisz a bolygó legszárazabb helye, a levegő abszolút nedvesség-tartalma kisebb, mint a Góbi-sivatagé

Kanadában több tó van, mint a világ többi részén együttvéve.

A Kanada egy indián szó, ami Nagy Falut jelent.

Damaszkusz (Szíria), már több évezreden át virágzott, mielőtt Krisztus előtt 753-ban megalapították Rómát. Így a legrégebb, ma is létező, folyamatosan lakott város.

A Szahara-sivatagban van egy Tidikelt nevű város (Algéria), amely tíz éven át nem kapott egyetlen csepp esőt sem.

Szakmai értelemben az Antarktisz völgyeiben van a Föld legszárazabb helye, a Ross-sziget közelében. Két millió éve nem volt ott csapadék.

Az USA-ban az államközi Eisenhower rendszer megköveteli, hogy minden öt mérföldből egy egyenes legyen.

Ezek az egyenes szakaszok leszállópályaként használhatók háború vagy más vészhelyzet esetén.

A világ ténylegesen legkisebb független entitása a Szuverén Máltai Lovagrend (S.M.O.M). Ez Róma (Olaszország) városában van, területe annyi, mint két tenispályáé, és 2001-ben 80 lakosa volt, 20-szal kevesebb, mint a Vatikánnak. Független entitás a nemzetközi jog szerint, éppúgy, mint a Vatikán.

Dezső Anna: Húsvét

Az asszony sürgött-forgott. Hajnalban már kivetette az ágy – így volt ez mindenkor, amikor a családját várta, de amúgy sem volt jó alvó: koránál fogva fel-felriadt, az álom gyakran, csalfán hagyta faképnél. Magára kapta a kényelmes mackónadrágot, trikót vett a blúz alá, arra kötött mellényt – az éjszaka felemésztette a házban az előző napi meleget, a hideg gyötörte kopott vállizületeit, sanyargatta csomókba tokosodott hátizmait.

Arcot, fogat mosott, rendet szántott galambszürke, makacsul göndörödő tincsei között, rámosolygott a tükörben a ráncaira. Elzárta a gázt a türelmetlenül füttyülő teafőző alatt; most sem hagyta ki, mélyen beszívta a kicsiny, sárga-gömbű, zizzenősre száradt, fehérszoknyájú kamillavirágok illatát, mielőtt leforrázta volna őket. Elgyújtotta a tüzet, aztán beemelte az ablakpárkányról a lavórral borított-védett, kosárnyi ételt, bort. Mióta térdében a fájdalom alig tűrhetőre fokozódott, már az Úr Angyalára bízta a szentelést – messze volt a templom, messze a család, a falubelieket megkérni pedig... Drága a benzin, nem szeretett tartozni. Megcsókolta a kalács csücskét, tojásostól-kalácsostól-borostól-sonkástól bevitte a kamrába, a stelázsira. Lepakolt az asztról: a hullámos szélű üvegvázát a kissé megfonnyadt, illatavesztett jácintokkal a kredenc sarkába rakta; a ráncos-foltos almákat is száműzte; a kockamintás abroszt a védő-nejlonnal együtt hajtotta össze. Puha rongyot mártott vízbe, alaposan kicsavarta, lassan, óvatosan letörölte az asztallapot. Az asztal bokáig felmosórongy-marta lábai libabőrkelően csikorogtak, ahogyan a konyha közepére húzta. Kicsit megállt mellette, megsimogatta, ujjait végigfuttatta a sötétbarna testen több helyütt megrepedt lakk-sebeken, aztán szétnyitotta – előre örült, hogy még így, óriásira nyílván is szűkösen férnek el majd körülötte – lesz csintalanság, ficergés, kuncogás, kacagás.

A kamrából vasalót hozott, a nagy, halványzöld rongyosládából vasalóruhát, tálacskában vizet. A fényesfehér, apró virágmintákkal ékes damaszt megadóan terült a masina alá; oda-vissza, oda-vissza, fel-le... oda-vissza, oda-vissza, fel le... Időnként belemártogatta csokorba csippentett ujjhegyeit a vízbe, ráfröcskölte a makacsabb gyűrődésekre, egyetlen ráncocskát sem hagyva.

A lobogás már belakta a kandallót, a munka is melegítette, olajozta rozsdás tagjait – a mellény lekívánkozott. Fel-felszökött, szárnyra kapott a gőz, röppent a vasalás-illat...A már tükörsima terítőt kicsit meglibbentette, hadd kapjon levegőt, és hűlni, pihenni hagyta. A kandalló oldalához ült, elkortyolta a langyosra fáradt kamillateát.

Teríteni kezdett: a póre asztalt befedte az abrosszal. A kászliból elővette a kőrísfa-tányérait, az eccájgos-dobozt, a sifonérből a patyolat keszkenőket. Lassan, puhán rakta szét a tányérait, meg-megcirógatva a véső eltompult harapásnyomait – eszébe jutott apja munkától megvaskosodott, elkérgesedett bőrének simítása az arcán... Voltak a kendők közt

elnyűttebbek, és egészen hamvasak, a sarkukba varrt nevek némelyike halványan, a frissebb hímzések harsányan köszöntek rá.

A legrégebbi asztalkendő a sajátja volt, a nevét – kis kunkort kanyarítva az utolsó betűhöz – a nagyanyja öltögette...

Tekintélyes darab, gusztusosra füstölt sódart vett a hentestől; előző nap már megfőzte, egy kisebb, lekanyarított darabot nyersen hagyott – a veje így szereti. Az asztal közepére pakolta, a nagytálra, hadd pöffeszkedjen, míg teheti. Poharat szedett, szétrakta az eccájgot, szelíd és erős reszelt tormát rakott, csatos dunsztosüvegekbe. A kert végéből kecskefűz-vesszőt tört, egy ágat a tűzre vetett, a maradékot a mázas agyagkorsóba rakta. A tojások maradtak a terítés végére. Sokáig ragaszkodott a hagymahéjjal színezett festéshez, de a kisunokái odáig voltak a tarka-barka tojáshalomtól, a kiscsibés, bárányos matricáktól, hát hagyta magát. Pár darabot azért úgy is... Egyenként vette kézbe, átsimogatta némi bőrkével, tiszta ronggyal a héjakat. Nőtt a cifra, csillogó rakás, lassultak a mozdulatai, nehezedett a mellkasa. A hagymahéjjal festett tojásokat már nem látta tisztán – levette a szemüvegét: hadd szabaduljanak a könnyek. Elnézett az égigérő nyárfák felett, egyenest bele az égbe.

Kislány volt.

A barka abban az évben még alig pelyhedzett Húsvétkor: eldermedtek a rügpikkelyek, szívósan markukban tartva a barkavirágokat – az elerőtlenedettek kibomlás nélkül, alignesszel pottyantak a váza mellé, és csak éjjel, a bamba csendben hallatszottak, a bútorok pengését tompítva. Papa sem hajnalonta indult az erdőre, gyéríteni – megvárta, míg gyöngül a fagy. Újságpapírcapcát tekert a zoknira, a bekecs sem lóghatta ki a téli munkát magából – előkerült a kamrából újra; apja csak a sűrűben vetette le, ha megmarkolta a fejsze nyelét.

De a sonka szépen füstölődött, és a régi öregek hamarvást érkező jóidőt jósoltak. A tojók feneke kiengedett, szaporodott a tojás a szakajtóban... Tökéletes Húsvét volt, abban az évben is. A családi kaláris... Szépen, szabott rendben, mint minden nagy ünnepen; egymás mellett, apraja-nagyja, könyök a könyökhöz, térd a térdhez ért – szabálytalan gyöngyök felfűzve, a terített asztal körül. És ebben az évben tévedt el a Nagyerdőben. Kis, csitri lány volt, jól ismerte az erdő egy részét, hiszen annyit járták a papával... Tudta, merre árválkodnak a cseresznyefák a délceg bükkök, a tömpe vadkörtefák, a kedélyesen terebélyesedő tölgy családok között. Ismerte a járást az összekapaszkodó lucfenyők hűvöse alatt, a ropogós-puha tuskéken, a vadcsapások szélességéből, és a lábnyomokból tudta, milyen állat jár a tengerszemhez inni. Nem volt titok előtte a pirosuló csészegomba-csokrok, a boszorkánykörök, az erdei szeder és szamóca, a ganajtúrók, nünükék, mókusok, szarvasok, őzek, fakopáncsok, fülemülék, ezernyi növény és állat kedvenc előfordulási helye. Számtalanszor szürcsölte tenyeréből a monostor-rom közelében a mohos kövek közül buggyanó, felszínre szaladó forrás hűvös vizét. És mégis eltévedt.

Messzebb, beljebb, minden eddiginél közelebb mentek pajtásaival az erdő szívéhez, de bíztak magukban – mindőjük járta az erdőt. Már hazakészülődtek. Elropogtatták a kekszet, megették az almát, megitták a meggyszörpöt, amit csak a piknik kedvéért vittek magukkal. A kirándulás fináléjaként az öt csitri egy utolsó fogócskába fogott. Mint a csík: cikáztak a fák között! Röppentek a copfok; kókadtak, bomlottak, szárnyukat veszítették a nagy, színes masnik – a szalagkígyók nem győztek a levegőben úszni gazdáik után; pirultak az arcok; gyöngyöztek a homlokok; pördültek a szoknyák, szaladtak a szemek a harisnyán, a cipőtalpuk alig érték a földet. Sivalkodtak, kacagtak, és szaladtak, futottak, szökelltek, mint a szeleburdi őzcsikók. Az avar vastaga zizegett, zörgött, elsötétedett dúltságában, ahogy a lábak kíméletlenül gázolták; a rügyek megfényesedtek, forrásnak indult duzzadásuk, ennyi zabolátlanságot látva.

Ő messze szaladt, ravaszul nagy kitérőt tett – fel-felkuncogott a cselen. És elveszett. Nem voltak ismerősök a fák, bokrok. Az avarban hagyott nyomain indult vissza, de a vadak körös-körül feltúrták a talajt – nem igazodott el. Kétségbeesésében ide-oda szaladgált, nem tudta eldönteni, merre induljon. Kiabált, ordított, de semmi válasz... Próbált emlékezni, merről jött, de ki figyel arra, ha nagy a kedv, és a hév viszi a lábakat... A félelem elsápasztotta, a szíve óriásira puffadt, szűkké vált mellkasából a torkán keresztül akart szabadulni – a levegő se ki, se be. Az agyában a gondolatok elnémultak. Semmi nesz, semmi hang nem hallatszott, csak szívének zakatolását verték vissza a fatörzsek. Pánikba esett – reszketni kezdett. A legközelebbi fához imbolygott, átölelte, arcát a kéreghez nyomta, összeszorította a szemét, kapkodta a levegőt. Egészen addig állt a fához kövülve, míg valaki meg nem szólalt – benne. Az apját hallotta. „Erzsi! Erzsikém! Ez a tojás a miénk. A te, és az én tojásom. Elfelezzük, megesszük, korty pálinkával öblítjük, de te csak a nyelvedet dughatod bele!” – már látta is...

Húsvétvasárnap reggel: az asztal tömve volt, a család körötte reggelihez látott. Apja az asztalfőn ült. Halántékán már ősz szálak villogtak a szénfekete hullámok között – a legerősebb, legsűrűbb fésű sem fegyelmezhetette azokat a fürtöket. Erős szálú szemöldök, alatta barna szempár, ami olyan szeretettel tudott nézni, hogy az ember lábai elgyengültek. Tudott ez a szempár olyan pillantást is vetni, hogy a vér megjegesedett abban, aki állta, ha állta. Sűrű, büszke bajuszkorona domborodott a szelíd ívű felső ajak felett, az erős gerincű orr alatt. Fehér ingén a legfelső gomb szabadon maradt, az ingujjak könyékig hajtogatva. A kislány apja mellett ült, a Pitralon illata incselkedve csiklandozta az orrát.

A sonkát a családfő szelte, emberes adagokat vágva. A többiek kenyeret szegtek, tormát púpoztak, tojást törtek. Tojást törtek, felezték, régi szokás szerint, mert a tojásfelek mágikusan vonzzák egymást... Az ő tojásukat apja, „papa”, mindaddig vele osztotta meg, amíg élt... Nagy, kérges tenyerében elveszett még a legméreteesebb is... Bicskáját, amit állandóan magánál hordott, kíméletesen nyomta a tojástestbe, mint aki röstelli, hogy kárt tesz

benne. Óvatosan választotta ketté, és nyújtotta át, aztán közel hajolt, és huncut mosollyal elmondta a mondókát: „Két fél tojás egy egész, így te mindig hazatérsz.”

A rettegés engedett benne. Lassan, mélyeket sóhajtott, abbamaradt a reszketés, megint öklömnyi lett a szíve. Elengedte a fát, letörölte a könnyeit, elkenve a sötét kéregmorzsákat az arcán. Becsukta a szemét, elkezdett körbeforogni – közben a tojásra gondolt, apja kezében. Semmi másra, csak a tojásra. Pörgött körbe, kitérve karjait, szinte esésig szédítve magát. Akkor megállt, kinyitotta a szemét, tekintetével befogta a szembelevő legmesszebbi tölgyet, megvárta a szédülés végét, és elindult. Kétsége sem volt, hogy az a helyes irány. Sokáig ment, mindig egyenesen, amerre a lába, és a szíve vitte. Aztán kiért az erdőből, a falutól elég távol, de ismerős rétre. Most a megkönnyebbülés ríkatta...

Szél kerekedett. Az éjgérő nyárfák dereka szelíden ingani kezdett, éppen csak zöldülő, hosszú karjaik kecsesen követték az áramlatokat. Az asszony megint munkához látott: a maradék tojásokat is kifényesítette, az asztalra tette – a legszebben sikerültet meghagyta, este, ha maga lesz csak megint, kíméletesen apróra vágja, és elszórja a kertben. A vállfárról leakasztotta az ünnepit – mélységes békéjét babusgatva öltözni kezdett.

Na, ezt is csak magyarul lehet...

Hogy hívják?

- .... a borostás papot?
- Szörzetes.

- .... a 3 dimenziós szekeret?
- Térfogat.

- .... a tréfás kávéfőzőt?
- Mokkaester.

- .... az átlátszó kutyát?
- Nejlontacskó.

- .... a német jeges macit?
- Dermedve.

- .... Kombi úr feleségét?
- Kombiné.

- És a családját?
- Kombináció.

Hogy hívják?

- .... a törött lábú cigányt?
- Gipszi.
- .... a vallásos szuperhőst?
- Á-Men.
- .... az arab fogorvost?
- Blend Ahmed.
- .... az erős WC pucolót?
- Budi Bilder.
- .... a hülye pincért?
- Éttermi fogyatékos.
- .... spanyolul az abortuszt?
- Adios Embrios!
- .... az orosz hangmérnököt?
- Borisz Jelszint.
- .... oroszul a Speedet?
- Uzsgyi.
- .... a mozigépész feleségét?
- Matiné.
- .... a drogos elefántot?
- KokoJumbo.
- .... a félénk tolltartót?
- Attól tartó...
- .... a görög kifőzde tulajdonost?
- Abrosz Tisztakosz.
- .... a gyors zsidó papot?
- MihamaRABBI.
- .... az internetező szerzetest?
- Felhasználó barát.
- .... a román olajtársaságot?
- Lej Mol.
- .... a kínai vesztes hadvezért?
- Ki Fing Tunk.
- .... a japán autószerelőt?
- Cseregumi Hamaroda.

Hogy hívják?

- .... az izraeli jégtáncost?
- Majse Greestem.

- .... a kövér indiánt?
- Gömbvillám.

- .... a bolond indiánt?
- Golyóstoll.

- .... a holland táncosnőt?
- Van Esse, de Myre.

- .... a holland bankárt?
- Stex van Boeven.

- .... a görög kártyást?
- Namilesz Teosztasz.

- .... a finn sífutót?
- Porho Hessinnen.

- .... a cseh adóellenőrt?
- Holacsek.

- ..... az argentin fürdőmestert?
- Baromio Cabinez.
- .... arab kapust?

- Kapd El Hammar.

- .... a lassú, de mégis dolgozni akaró indiánt?
- Igyek szem.

- .... a konyhai ragadozót?
- Kenyérhéja!

- .... a villamosság nagytestvérét?
- Elek-trón.

- És a kistestvérét?
- Elektromos kisülés.

- .... az alacsony egyetemi tanárt?
- Mikro professzor.

Falu végén kurta kocsmá (csak e betűvel)

Telepszegleten szeszelde
csermely mellett elhelyezve,
benne kedve tetszelegne,
teszem fel, nem esteledne.

Egek rendre estelednek,
erek, berkek csendesednek.
Dereglye sem megy keresztül,
hever e fekete csendbe.

Szeszelve bezzeg nem csendes,
zeng-peng benne zene rendes.
Szesz ereje szerteterjed,
embereknek kedve gerjed.

Hej, menyecske, kedves lelkem,
erjedt hegylevet kell nyelnem!
Legyen hetven esztendeje,
de meg heves szesz ereje!

Zenemester, sebesebben!
Kerekedett fene kedvem.
Keresetem szerteverem,
lelkemet meg eltemetem.

Megjelennek rendelettel:
csendesebben kedvetekkel!
Telep feje heveredne,
esetleg elszenderedne!

Legyen vele beste lelke,
te meg erjedj fene helyre!
Zene zengjen, szedte-vedte,
pendelyemnek lehet veszte!

Esmeg mennek, reteszt vernek:
Legyenek csendesek kendtek!
Szentek lelke legyen velek,
kedves egyetlenem beteg.

Feleletet egy meg nem tett,
berekesztnek szesznyeletet.
Zene menten befejezve,
s szertemennek csendese.

V I C C O L D A L

Egy ember elmegy egy pszichiáterhez és előadja neki a következőt:

- Gyerekkorom óta esténként félek lefeküdni, mert úgy érzem, valaki van az ágyam alatt. Előbb vagy utóbb beleőrülök ebbe a félelembe.
- Bízsa rám magát nyugodtan – mondja a pszichiáter – egy év sem kell hozzá és megoldjuk a problémát. Jöjjön el hozzám hetente háromszor és megszabadítom ettől a félelemtől.
- No és mennyibe kerül? – kérdi a páciens.
- 80 dollár egy vizit – mondja a doki.
- Alszom rá egyet-kettőt – feleli a páciens, de a doki hiába várja vissza.

Egy fél év múlva véletlenül összetalálkoznak, és a doki megkérdi, hogy miért nem jött hozzá a kezelésekre.

Mire a páciens:

- 80 dollár hetente háromszor, egy teljes éven át, az 12 800 dollár.
- Egy bárpultos viszont kigyógyított összesen 10 dollárért. Tökéletesen meggyógyított, sőt a megspórolt pénzen vettem egy új kisteherautót.
- Ha nem vagyok indiszkrét és megmondhatja, mégis hogyan gyógyította ki a bárpultos a bajából?
  - Azt mondta, hogy fűrészeljem le az ágyam mind a négy lábát. Azóta senki sem fér el alatta.

A legnehezebb dolog a világon tudni, hogyan kell valamit jól csinálni és szó nélkül végignézni, ahogy valaki rosszul csinálja.

- Tudod, haver, amikor vállalkozó lettem, csak a tudásomra és a józan eszemre támaszkodhattam.
- Nem te vagy az egyetlen, aki nulláról indult...

A kutya tényleg az ember legjobb barátja. Ha nem hiszed el, próbáld ki a következőt: Zárd be a kutyádat és a feleségedet a kocsid csomagtartójába.

Egy óra múlva nyisd ki!

Ki örül neked jobban, amikor meglát?

Egy lány elmegy a jósnőhöz:

- Két férfi is szerelmes belém. Melyik lesz közülük a szerencsés?
- Béla fogja feleségül venni. Géza lesz a szerencsés.

Régimódi apuka dicsekszik az eladó lányával egy társaságban:

- Az én Marikámnak kétmillió forint a hozománya.

Mire valaki megjegyzi:

- Az nem hozomány, hanem kártérítés.

Az öreg paraszt temeti a feleségét. A sógora vigasztalja:

- Ne búsulj bátyám, a túlvilágon majd találkoztok.
- Ez az, ami aggaszt, komám.

- Jó napot! A feleségemnek szeretnék egy ruhát venni a születésnapjára.

- És milyen színű legyen?

- Mindegy.

- Mégis milyen fazonra gondolt?

- Mindegy.

- Na és a mérete?

- Az is mindegy. Holnap úgyis kicseréli.

- Szörnyű! - mondja a bálban a férj. A legnagyobb idiotáknak van a legszebb feleségük!

- Te kis hízelgő! - öleli át az asszony.

A férj kedveskedik az anyósának:

- Mama, maga olyan szép, hogy elmehetne modellnek egy kínai festőhöz!

- Jaj, de kedves vagy! - szerénykedik az anyós. - De miért épp kínai festőhöz?

- Azok festenek mindig sárkányokat!

- Képzeld, tegnap, miután elaludtál, megvarrtam a lyukas nadrágzsebedet! Hát nem egy gondoskodó kis feleség vagyok?

- De igen - feleli a férj. Csak azt áruld el nekem, hogyan vetted észre, hogy lyukas a zsebem?!

Az ifjú férj haza érkezik munkából és látja, hogy sűrű füst gomolyog ki a bejárati ajtón. Bekiabál:

- Drágám, főzöl vagy vasalsz?

A kisleány megkérdezi az édesapját, aki a konyhában mosogat:

- Apa! Mi az, hogy bigámista?

- Bigámista? Az olyan férfi, aki kétszer annyi edényt mosogat, mint én.

Egy háromgyerekes család ül az autóban a forgalmi dugóban. A hátsó ülésen a három fiú rosszalkodik. Az anyuka észreveszi, hogy a mellettük álló autóban egy édes pici lányka szunyókál. Odaszól a férjének:

- Amint sikerül végre visszafogynom a normális testsúlyomra, újra megpróbálkozhatnánk egy kislánnyal.

Erre a férj odanyújt neki egy zacskó süteményt:

- Egyél egy kis kekszet!

Apuka és kislánya együtt autóznak. Az apa átmegy egy piros lámpán, és zavartan mondja a fiának:

- Kisfiam, ez egy szabálytalan dolog volt, ilyen nem szabad ám csinálni!
- Semmi baj, apa! - mondja a fiú. - A mögöttünk jövő rendőrautó is átjött rajta!

Egy házaspár 10 üvöltő gyerekkel áll a repülőtéri vámvizsgálat előtt.

A vámtiszt megkérdi a családfőt:

- Van önöknél lőfegyver, szűrő-vágó eszköz vagy kábítószer?

A családfő kicsit idegesen:

- Higgye el uram, ha lenne, már rég használtam volna!

Angliában egy utazó bekopog a "György és a Sárkány" nevű fogadóba.

Egy mogorva nő nyit ajtót:

- Kaphatnék egy kis élelmet és szállást?
- Nem! - mondja a nő és bevágja az ajtót.

Az utazó nem adja fel és újra bekopog. Megint a nő nyit ajtót. Erre az utazó sietve megkérdezi:

- Nem beszélhetnék inkább Györggyel?

Tanító néni az iskolában:

- Andika, mit fogsz csinálni, ha olyan nagy leszel, mint én?
- Fogyókúrázni.

Egy szőke nő beszélget egy nénivel a metróban:

- Tudja kedveském, én már 45 éve metrózom.

Mire a szőke:

- Jesszusom! Hát hol tetszett felszállni????

- Képzeld, új hallókészüléket kaptam!
- Mennyibe került?
- Szerdán, fél három felé.

Bemegy egy kocsmába Móriska, Pistike, a skót, a székely, a zsidó, a cigány, a nyuszika, a medve, a farkas, a rendőr, és a szőke nő. Nézi őket a kocsmáros egy ideig, majd megszólal:

- Mi ez, valami vicc?

